

ГЕРОИТЕ

НА ОЛИМП

КРЪВТА НА ОЛИМП

Рик Риърдън

Превод от английски Александър Драганов

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *The Blood of Olympus*

Text copyright © Rick Riordan, 2014

Permission for this edition was arranged through the Nancy Galt Agency

Превод Александър Драганов

Редактор Вида Делчева

Коректор Надя Калъчева

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фрицьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Абагар“ АД, Велико Търново, 2014

ISBN 978-954-27-1324-1

*На прекрасните ми читатели:
извинявайте за последния отворен финал.
Ще се помъча да ги избягвам в следващите си книги.
Е, може би само няколко мънички...
защото наистина ви обичам!*

*Седмина герои ще сбере зовът,
през огън или буря ще премине светът.
Клетва трябва да се спази със сетен дъх,
пред Портите на Смъртта бди врагът.*

ДЖЕЙСЪН

ДЖЕЙСЪН НАМРАЗИ СТАРОСТТА.

Боляха го ставите. Краката му трепереха. Докато се катереше по хълма, дробовете му направо засвириха. За щастие, не можеше да види лицето си, но пръстите му бяха кокалести и съсухрени. Сини вени бяха нашарили ръцете му и дори бе успял да замирише като старец – на мухъл и пилешка супа. Как бе възможно това? Бе станал от шестнайсет на седемдесет и пет за броени секунди, но старческата миризма се бе появила мигновено – като експлозия смрад.

– Почти стигнахме – усмихна му се Пайпър. – Справяш се чудесно.

Лесно ѝ бе на нея! Пайпър и Анабет се бяха дегизирали като красиви гръцки прислужници. Нямаха проблеми да се катерят по каменистия път, дори и с бели рокли без ръкави и по сандали.

Косата на Пайпър с цвят на махагон бе стегната на плитка. Сребърни гривни украсяваха ръцете ѝ. Приличаше на древна статуя на майка си, което плашеше Джейсън.

Да имаш за гадже толкова красиво момиче само по

себе си бе изпитание. Да имаш за гадже дъщерята на самата богиня на Любовта... Джейсън винаги се страхуваше, че ще направи нещо не особено романтично и майка ѝ ще слезе от планината Олимп, за да го превърне в глиган.

Той погледна нагоре. Върхът все още бе на около стотина метра над него.

– Това бе наистина лоша идея. – Подпря се на едно кедрово дърво и избърса потта от челото си. – Магията на Хейзъл е прекалено силна. Стигне ли се до битка, загивам пръв.

– Няма да се стигне до битка – обеща Анабет. Тя не изглеждаше като да се чувства комфортно в дрехите си на прислужница. Непрекъснато трябваше да се прегърбва, за да не ѝ падне роклята. Русата ѝ коса се бе разплела на кичури, които висяха като дълги паешки крачета по гърба ѝ. Джейсън знаеше, че тя ненавижда паяците и затова реши да не ѝ споделя това сравнение.

– Ще проникнем в двореца – рече тя, – ще научим каквото ни трябва и ще се изнижем.

Пайпър свали своята амфора – висок керамичен съд за вино, в който бе скрит меч ѝ.

– Но можем да починем малко. Поеми си въздух, Джейсън.

От колана на кръста ѝ висеше нейната корнукопия – възшебният рог на изобилието. В гънките на роклята ѝ пък бе скрит кинжалът Катоптрис. Пайпър не изглеждаше особено опасна, но в случай на нужда можеше да се бие с две оръжия от божествен бронз или пък да застреля противника право в лицето с презряло манго.

Анабет свали амфората от рамото си. И тя носеше скрит меч, ала дори без него изглеждаше смъртоносна. Сивите ѝ очи внимателно оглеждаха околността в тър-

сене на опасност. Джейсън предполагаше, че ако някой я вземе за сервитюрка, ще получи шут в своя *bifurcum*¹.

Джейсън се опита да успокои дишането си.

Под тях блестеше залива Афалес. Водата бе толкова синя, че изглеждаше като оцветена с боя за яйца. На няколко метра навътре котва бе пусал корабът *Argo II*. Белите му платна изглеждаха не по-големи от пощенски марки, деветдесетте му гребла бяха като клечки за зъби. Джейсън си представи как приятелите му наблюдават напредъка им, като си подават далекогледа на Лио, и сподавят смеха си при вида на тътрещия се нагоре по склона дядо Джейсън.

– Проклета Итака – промърмори той.

Всъщност островът не беше лош. В центъра си имаше гористи хълмове, а белите му склонове сякаш се забиваха в морето. Проливите образуваха каменни плажове и пристани, по които имаше покрити с червени керемиди къщи и бели църкви, сгъшени по крайбрежието.

По хълмовете растяха макове, минзухари и диви череши. Въздухът ухаеше на цъфнала мирта. Всичко щеше да е прекрасно, ако температурата не бе стигнала убийствените четиридесет градуса по Целзий – или сто и пет по Фаренхайт, както ги изчисляваха в Америка. Въздухът бе топъл като в римска баня.

За Джейсън нямаше да е проблем да заповяда на ветровете да го отнесат до върха на хълма, но уви! За да останат незабелязани, трябваше да се мъкне като старче с болни колене, което ухае на пилешка супа.

Сети се за поредното си изкачване преди две седмици, когато с Хейзъл се бяха изправили срещу бандита Скирон по бреговете на Хърватия. Тогава Джейсън поне

¹ Виж речника в края на книгата. – Бел. ред.

бе в разцвета на силите си. А сега им предстоеше да срещнат нещо много по-лошо от някакъв си бандит.

– Сигурни ли сте, че точно това е хълмът? – попита той. – Изглежда ми... как да го кажа... *притихнал*.

Пайпър огледа хребета. В косата ѝ бе втъкнато перо от харпия – сувенир, останал от нападението миналата нощ. Перото не си отиваше с маскировката ѝ, но Пайпър си го бе спечелила, като победи цяло ято пилешки бабички сама, докато бе на пост. Опита се да омаловажи подвига си, но Джейсън се досети, че е горда със себе си. Перото ѝ напомняше, че вече не е момичето от миналата година, когато за пръв път бе пристигнала в лагера на нечистокръвните.

– Руините са там горе – увери го тя, – видях ги в острието на Катоптрис. А и чу какво каза Хейзъл. Никога...

– ... досега не е усещала толкова много зли духове на едно място – довърши Джейсън. – Звучи страхотно.

След битките в Дома на Хадес, подземния храм в Епир, Джейсън не желаше и да чува повече за зли духове. Но уви, съдбата на цялата им мисия бе поставена на карта. Екипажът на *Арго II* трябваше да вземе решение, а ако сбъркаха, щяха да се провалят.

А после светът щеше да загине.

Кинжалът на Пайпър, магията на Хейзъл и безотказната логика на Анабет стигнаха до едно и също заключение – че отговорът на дилемата им се крие тук, в Итака, в древния дворец на Одисей, където орда от зли духове очакваха заповедите на Гея. Планът бе да се промъкнат в леговището им, да научат какво се готви и да изберат накъде да продължат по-нататък.

А след това да се измъкнат. За предпочитане – живи.

Анабет намести златния си пояс.

– Надявам се маскировката ни да свърши работа. Женихите не са били добри хора и приживе. Ако узнаят, че сме полубогове...

– Магията на Хейзъл няма да ни предаде – отвърна Пайпър.

На Джейсън му се искаше да ѝ повярва.

Женихите бяха стотина от най-злите и алчни главорези на всички времена. Когато Одисей, царят на Итака, изчезнал след края на Троянската война, цяла тумба благородници се изсипали в двореца му и съвсем неблагоприятно отказали да напуснат, като всеки от тях очаквал да се ожени за царица Пенелопа и да вземе властта. Одисей успял да се върне скришом и да избие всички. На това му се казваше щастливо завръщане!

Ако виденията на Пайпър обаче не я лъжеха, женихите се бяха върнали да витаят на лобното си място.

Джейсън не можеше да повярва, че ще посети родния дом на Одисей – един от най-великите гръцки герои в историята. Но пък цялото им пътуване досега беше поредица от главозамайващи събития. Самата Анабет се бе измъкнала от бездънната яма на Тартара. Когато се замисли за това, Джейсън реши, че да си старец не е чак толкова лошо.

– Е – подпря се той на бастуна си, – ако *изглеждам* толкова стар, колкото се и чувствам, маскировката ми би трябвало да е свършена. Да вървим!

Докато се катереха, по врата му се стече пот. Глезените го заболяха. Въпреки жегата се разтрепера. Колкото и да се мъчеше, не можеше да не си спомни кошмарите си.

След посещението в Дома на Хадес те бяха станали по-живи отвсякога.

Понякога Джейсън бе в подземния храм на Епир, а

гигантът Клитий стоеше надвиснал над него. Хор демонични гласове говореше от името на гиганта и повтаряше: „За да успеете да ме победите, всички вие трябваше да се обедините. Какво ще сторите обаче, когато Майката Земя отвори очи?“.

Друг път Джейсън се намираше на Хълма на нечистокръвните. Гея, Майката Земя, се надигаше от пръстта – отвратителна фигура, завихрила прах, камъни и сухи есенни листа.

„Бедното дете“ – отекваше гласът ѝ в околността и разтърсваше земята под краката му. – „Баща ти е пръв сред боговете, ала ти си вечно втори – за римските си другари, за гръцките си приятели, дори за собственото си семейство. Как смяташ да се докажеш?“

Ала най-лошият му кошмар от всички бе в двора на Вълчия дом, в Сонома. Пред него бе застанала богинята Юнона, къпеща се в блясъка на разтопено сребро.

„Животът ти ми принадлежи“ – гръмна гласът ѝ. – „Подарък от Зевс.“

Джейсън знаеше, че не бива да я поглежда, но не можа да затвори очи, когато Юнона избухна като супернова и разкри истинската си божествена форма. Болка разкъса ума му. Тялото му стана на пепел и вятърът я поде.

А после сцената се промени. Джейсън отново бе във Вълчия дом, но вече като малко момче, на не повече от две години. Една жена коленичи до него. Лимоненият ѝ аромат бе толкова познат, ала чертите ѝ бяха неясни и размазани, като слой тънък лед върху бърз поток.

„Ще се върна за теб, скъпи мой“ – обещаваха тя. – „Пак ще се видим.“

Всеки път, когато се събудеше от този кошмар, Джейсън беше обял в студена пот, а очите му горяха от сдър-

жаните сълзи.

Нико ди Анджело ги бе предупредил, че Домът на Хадес ще събуди най-лошите им спомени и ще ги накара да виждат сенки от миналото, да чуват гласове от отвъдното. Призраците около тях ставаха видими.

Джейсън се надяваше поне този конкретен дух да го остави на мира, ала всяка нощ кошмарите му ставаха поживи. Сега пък се катереше към останките от дворец, в който витаеше цяла армия зли духове.

Това не означава, че тя ще е там – каза си Джейсън.

Ръцете му не спираха да треперят. Всяка крачка му се струваше по-трудна от предишната.

– Почти стигнахме – каза Анабет. – Хайде да...

БУМ! Хълмът се разтресе. Някъде отвъд билото му се чу рев на гълпа, напомнящ за зрителите на гладиаторски боеве. Кожата на Джейсън настръхна. Не толкова отдавна се бе борил за живота си в Римския колизей, пред погледите на жадни за кръв призраци. Не искаше да го преживява отново.

– Какво беше това? – попита той.

– Не знам – отвърна Пайпър, – но звучи сякаш се забавляват. Да идем и ние да се позабавляваме с мъртвите.

ДЖЕЙСЪН

РАЗБИРА СЕ, ПОЛОЖЕНИЕТО СЕ ОКАЗА ПО-ЛОШО,
отколкото Джейсън бе очаквал.

Нищо, така ставаше по-забавно.

Когато надникна иззад маслиновите храсти на върха на хълма, той видя нещо, напомнящо на излязъл от всякакъв контрол зомби купон. Самите руини не бяха особено впечатляващи – няколко каменни стени, обрасъл с бурени двор, издълбано в скалата задънено стълбище. Няколко шперплатови плоскости покриваха дупка, а метално скеле подпираше напукана арка.

Бели, покрити с хоросан стени, целите в балкони, се издигаха на три етажа. Портици с колони гледаха към централния атриум с огромен фонтан в средата, обкръжен с бронзови светилници. Около десетината банкетни маси се бутаха и се смееха пируващите призраци.

Джейсън очакваше стотина духа, но тук имаше поне два пъти по толкова. Те закачаха момичетата, които разнасяха чинии и чаши, и на практика си пречеха. Повечето приличаха на ларите от лагер „Юпитер“ – безплатни червеникави духове в туники и сандали. Няколко от пируващите имаха отделни кичури коса и подути тела със

сива плът. Други приличаха на обикновени смъртни – едни в тоги, други в съвременни костюми на бизнесмени или военни униформи. Джейсън дори забеляза един човек с червена фланелка от лагер „Юпитер“ и униформа на римски легионер.

В центъра на атриума имаше сив мъртвец в парцалива гръцка туника, който вървеше сред тълпата, вдигнал мраморен бюст над главата си, все едно е спортен трофей. Другите духове му се радваха и дори го тупаха по гърба. Когато мъртвецът приближи, Джейсън забеляза, че в гърлото му е забита стрела, чието перо стърчи от адамовата му ябълка. Още по-смущаващо бе, че бюстът в ръцете му бе на Зевс!

Не можеше да бъде напълно сигурен, разбира се, тъй като повечето гръцки статуи на богове си приличаха. Брататото сърдито лице обаче напомни на Джейсън за подобния на гневно хипи гигант в хижа номер едно в лагера на нечистокръвните.

– Предстои следващото жертвоприношение! – изкрещя мъртвецът. Гласът му жужеше неприятно от стрелата в гърлото. – Да нахраним Майката Земя!

Женихите завикаха и вдигнаха наздравици. Мъртвецът стигна до централния фонтан. Тълпата се раздели и Джейсън осъзна, че в него не тече вода. От висок около метър пиедал се изливаше гейзер от пясък, който се разпръскваше като чадър във въздуха, преди да се излее обратно в басейна.

Мъртвецът хвърли мраморния бюст във фонтана. Веднага след като главата на Зевс докосна пясъчния дъжд, мраморът се разпадна, все едно минаваше през дъскорезница. Пясъкът заблестя в злато – цветът на Икор, който течеше във вените на боговете. След това цялата планина

изтътна застрашително, все едно се уригваше след особено обилно ястие.

Мъртвите женихи извикаха одобрително.

– Няма ли повече статуи? – извика мъртвецът на тълпата. – Не? Значи ще трябва да изчакаме някой *истински* бог, когото да принесем в жертва!

Другарите му се засмяха и изръкопляскаха, а мъртвецът седна на най-близката маса с ястия.

– Този мръсник току-що направи баща ми на прах – стисна бастуна си Джейсън. – За *кого* се мисли?

– Предполагам, че това е Антиной – рече Анабет, – един от главатарите на женихите. Доколкото си спомням, лично Одисей го е прострелял в гърлото с тази стрела.

– Човек би решил, че това е достатъчно, за да умъртъвиш някого – направи гримаса Пайпър. – Ами останали-те? Защо са толкова много?

– Нямам представа – отвърна Анабет. – Вероятно са нови попълнения в армията на Гея. Трябва да са се върнали към живот преди да затворим Портите на Смъртта. А други са просто духове.

– Някои са като зомбита – отвърна Джейсън. – Мъртвците с рани и подпухнала кожа като Антиной... бил съм се с такива и преди.

– Могат ли да бъдат убити? – подръпна перото си Пайпър.

Джейсън си спомни подвига, който бе извършил преди години за лагер „Юпитер“ в Сан Бернардино.

– Не е лесно. Те са силни, бързи и коварни. Освен това се хранят с човешка плът.

– Прекрасно – промърмори Анабет. – Не знам какво друго можем да направим, освен да се придържаме към плана. Разделяме се, подслушваме ги и разбираме какво

търсят тук. Ако нещата се объркат...

– Използваме план Б – довърши Пайпър.

Джейсън мразеше план Б.

Преди да напуснат кораба, Лио бе дал на всеки от тях сигнална бомба с размера на торта. Предполагаше се, че ако хвърлиш такава във въздуха, тя ще избухне и ще предупреди *Арго II*, че отборът е в беда. Тогава Джейсън и момичетата щяха да имат няколко секунди да си намерят прикритие, преди катапултите на кораба да обстрелят двореца с гръцки огън и шрапнел от божествен бронз.

Не бе особено безопасен план, но Джейсън поне знаеше, че ако загазеха, можеха да нанесат въздушен удар по шумните призраци. Разбира се, това бе ако успееш да се измъкнат. И ако сигналните торти на Лио не гръмнеха по погрешка, в който случай всички щяха да станат на барбекю – и живите, и умрелите.

– Бъдете внимателни – каза той на Пайпър и Анабет.

Пайпър се промъкна вляво по билото на хребета, а Анабет пое надясно. Джейсън се подпря на бастуна си и тръгна към руините.

Спомни си последния път, когато бе отишъл на среща със зли духове, в Дома на Хадес. Ако не бяха Франк Занг и Нико ди Анджело...

Богове... *Нико*.

През последните няколко дни всеки път, когато Джейсън жертваше част от храната си за Юпитер, се молеше на баща си да помогне на момчето. Нико бе изстрадал толкова много и въпреки това се бе нагърбил с най-тежката задача – да отнесе статуята на Атина Партенос до лагера на нечистокръвните. Ако не успееше, римските и гръцки герои щяха да се избият взаимно и дори *Арго II* да постигне мисията си, екипажът нямаше да има дом,

където да се прибере.

Джейсън мина през призрачния праг на двореца. Осъзна тъкмо навреме, че мозаечният под пред него е илюзия, прикриваща дълбока три метра яма, разкопана от археолози. Заобиколи я и навлезе в двора.

Двете нива на реалност му напомниха за крепостта на титаните в планината Отрис – дезориентиращ лабиринт с черни мраморни стени, които потъваха в сенките или изникваха от тях. Поне по време на онази битка Джейсън бе имал стотина верни легионери на своя страна. Сега имаше старческо тяло, бастун и две приятелки в рокли без ръкави.

На около десетина метра пред него Пайпър напредваше към гълпата, усмихваше се и пълнеше чашите на призрачните женихи. Дори да бе уплашена, не го показваше, а духовете не ѝ обръщаха внимание. Магията на Хейзъл явно работеше.

От дясната му страна Анабет събираше празните чаши и чинии. За разлика от Пайпър, тя не се усмихваше, а Джейсън си спомни краткия разговор, който бе имал с Пърси преди да напуснат кораба. Той бе останал на борда, за да пази останалите срещу заплахи от морето, но изобщо не бе харесал идеята Анабет да тръгне на експедиция без него. Това бе първият път, в който се разделяха след бягството от Тартара.

Бе дръпнал Джейсън настрана.

– Човек... Анабет ще ме убие, ако разбере, че искам някой да я пази.

– Вярно е – бе се засмял Джейсън.

– Но ти ще я пазиш, нали?

– Ще направя така, че тя да се върне при теб – бе стиснал рамото на приятеля си Джейсън.

Но сега се чудеше дали е способен да изпълни това обещание.

Стигна края на гълпата.

– Ир! – обади се дрезгав глас.

Антиной, мъртвецът със стрела в гърлото, гледаше право към него.

– Ти ли си това, стари просяко?

Магията на Хейзъл свърши работата си. Студен повей повя по лицето на Джейсън, когато Мъглата промени леко вида му, за да покаже на женихите това, което искат да видят.

– Че кой друг, ако не старият Ир! – отвърна Джейсън.

Дузина призраци се обърнаха към него. Неколцина се намръщиха и стиснаха дръжките на сияйните си червеникави мечове. Твърде късно Джейсън се сети за възможността Ир да е техен враг. Вече бе влязъл в ролята.

Той закуцука напред, като се постара да си сложи възможно най-злобната старческа физиономия на лицето.

– Май съм закъснял за гощавката. Дано сте ми запазили нещо.

– Неблагодарен пес! – изсъска един от призраците. – Да го убия ли, Антиной?

Врагът на Джейсън изтръпна.

Антиной го погледна хладно, след което се изкикоти.

– Не, днес съм в настроение. Хайде, Ир, идвай на масата.

Джейсън нямаше голям избор. Той седна срещу Антиной, а наоколо се появиха още призраци, ухилени сякаш в очакване на оспорван мач по канадска борба.

Отблизо видя, че очите на Антиной са мръсно жълтеникави. Устните му се разтягаха над вълчи зъби. Първоначално Джейсън бе помислил, че къдравата черна коса

на мъртвеца се разпада, но после осъзна, че прахта, трупаща се по раменете му пада от скалпа му. Кални буци запълваха раните по кожата на мъртвеца, а от тази в гърлото се процеждаше още прах.

Това бе силата на Гея, помисли си Джейсън. Магията на земята поддържаше мъртвеца!

Антиной взе един златен бокал и чиния с храна от масата.

– Не очаквах да те видя тук, Ир. Предполагам обаче, че дори един просяк има право на възмездие. Хайде! Яж! Пий!

В бокала се люшкеше гъста червена течност. В чинията имаше димяща купчина месо с неизвестен произход.

На Джейсън му се догади. Дори ако храната на мъртвеца не го убиеше, приятелката му, която бе вегетарианка, вероятно нямаше да иска да го целуне поне месец.

Спомни си обаче това, което му бе рекъл Нот, богът на Южния вятър. „Хвърчиш от място на място и не си решил кой си... От вятър, който духа напосоки, няма никаква полза.“

През цялата си кариера в лагер „Юпитер“ Джейсън бе внимавал. Бе посредничел между различните каращи се герои, бе изслушвал всички страни на спора и бе намирал компромиси. Дори когато се оплъчваше на римските традиции, го правеше след внимателно премисляне.

Не беше импулсивен.

Ала Нот го бе предупредил, че колебанията могат да го убият. Джейсън трябваше да спре да му мисли толкова и да посегне към това, за което се бори.

Щом бе неблагодарен просяк, трябваше да *се държи* като такъв.

Той откъсна от месото с пръсти и го натъпка в устата

си. Отпи от течността, която за радост имаше вкуса на разводнено вино, а не на кръв или отрова. Джейсън сподави подтика си да повърне, но за щастие нито се преви, нито експлодира.

– Вкусничко! – облиза се той. – Кажй сега за какво възмездие става дума? Къде трябва да се запиша?

Духовете се изсмяха. Един го побутна по рамото. Джейсън с изумление установи, че усеща допира му. Ларите от лагер „Юпитер“ бяха безпътни и не можеха да те докоснат. Очевидно тези духове бяха по-други. Което означаваше, че има още врагове, които могат да го наби-ят, намушкат или даже обезглавят.

– Кажй ми нещо, Ир – приведе се напред Антиной, – какво можеш да ни предложиш? Навремето разнасяше съобщения между нас, но вече нямаме нужда от това. Не си голям боец. Доколкото помня, Одисей ти ступи ченето и те хвърли на свинете в кочината.

Нервите на Джейсън се изопнаха. Старецът наистина бил разнасял съобщенията на женихите в замяна на къшеи храна. Бил като техен човешки домашен любимец. Когато Одисей се прибрал в дома си, преоблечен като просяк, Ир го сметнал за съперник. Дватамата започнали спор...

– Накарайте Ир... – поколеба се Джейсън. – Накарайте ме да се бия с Одисей, заложихте пари. Дори когато Одисей свали ризата си и видяхте, че е як като бик, пак ме накарайте да се бия с него. Не ви пукаше дали ще живее, или ще умра!

– Разбира се, че не – озъби се Антиной – и все още не ми пука. Така или иначе обаче си довтасал, което означава, че Гея е имала причина да те върне в света на живите. Каква обаче? Кажй ми, с какво си заслужил да делиш с

нас света?

– Света?

– Да, целият свят – разпери ръце Антиной. – Първият път, когато се събрахме тук, искахме само земите на Одисей, парите и жена му.

– Най-вече жената! – обади се един плешив призрак с парцаливи дрехи и сръчка Джейсън в ребрата. – Пенелопа си беше сладка като мед!

Джейсън видя с крайчеца на окото си как Пайпър сервира напитки на съседната маса. Тя внимателно постави ръка на устата си, за да му покаже, че ѝ е гадно, а после продължи да флиртува с мъртвците.

– Нахален простак си беше, Евримах, такъв си и останна – излая Антиной. – Никакъв шанс нямаше Пенелопа да избере точно теб! Още помня как се молеше на Одисей да те пощади! И обвини за всичко мен!

– Полза никаква. – Евримах повдигна скъсаната си риза, за да покаже широка рана върху гърдите си. – Гадината ме простреля в сърцето, само защото си падах по жена му!

– Както и да е – обърна се Антиной към Джейсън, – този път сме се събрали за доста по-сочно парче от баницата. Веднага щом Гея унищожи боговете, ще си поделим останалото от света на живите!

– Лондон! – изкрещя един труп от съседната маса.

– Монреал! – обади се друг.

– Дълют²! – кресна трети.

Това накара останалите да замлъкнат и да се спогледат объркано.

Месото и виното натежаха като олово в стомаха на Джейсън.

---

2 Град в Минесота. – Бел. прев.

– Ами останалите... гости? Преброих поне двеста. Половината са ми напълно непознати.

– Всички те са верни слуги на Майката Земя – засияха жълтите очи на Антиной. – Всички те имат за какво да си отмъщават на боговете и техните гнусни дечица героите. Онзи мошеник там е Хипий, някогашен тиран на Атина. Свалили го от власт и той се съюзил с персите срещу собствения си народ. Няма никакви скрупули. Готов е на всичко, само и само да е на власт.

– Самата истина! – отвърна Хипий.

– Онзи мошеник, дето дъвче пуешко бутче – продължи Антиной, – е Хасдрубал от Картаген. Има за какво да си връща на римляните.

– Мхмм – съгласи се картагенецът.

– И разбира се... Майкъл Варус.

– Кой? – задави се Джейсън.

Над пясъчния фонтан тъмнокосият младеж с червена риза и доспехи на легионер се обърна към него. Чертите му бяха замъглени и неясни, затова Джейсън бе предположил, че е някакъв дух. Татуировката на легионер на ръката му обаче бе от ясна по-ясна – SPQR, двойното лице на бога Янус и шестте линии за годините служба. Върху нагръдника му блестеше значката на претор и емблемата на петата кохорта.

Джейсън никога не бе срещал Майкъл Варус. Печално известният претор бе загинал през 80-те. Кожата на Джейсън обаче настръхна, когато погледите им се срещнаха. Призрачните очи сякаш виждаха през маскировката му.

– Римско геройче – махна презрително с ръка Антиной. – Изгубил си орелчето в... къде беше, Аляска? Все тая. Гея го държи на каишка и смята, че той може да по-

могне срещу лагер „Юпитер“. Ти обаче все още не си отговорил на въпроса ми, Ир. За какво ми е да те приемам отново сред нас?

Мъртвите очи на Варус изнервиха Джейсън. Той усети как Мъглата около него изтънява в отговор на вътрешната му несигурност.

Внезапно Анабет изникна иззад рамото на Антиной.

– Още вино, господарю мой! Ох, че съм непохватна!

Съдържанието на сребърната стомна се изсипа върху врата на Антиной.

– Глупачка такава! – подскочи мъртвецът. – Кой те пусна пък тебе от Тартара!

– Един титан, господарю мой – сведе извинително глава Анабет. – Да ви донеса ли влажни кърпи? Стрелата ви капе!

– Махай се от очите ми!

Анабет погледна окуражително към Джейсън, след което изчезна в тъпата.

Мъртвецът се избърса и му даде шанс да си събере мислите. Той бе Ир, някогашен вестоносец на женихите. Какво търсеше тук? Защо им бе да го приемат в редиците си?

Взе най-близкия нож за пържоли и го заби в масата, като с това накара духовете наоколо да подскочат.

– Защо ли? – изръмжа Джейсън. – Ще ви кажа аз защо. Защото все още съм вестоносец, глупаци такива. И дойдох чак от Дома на Хадес, за да видя докъде сте я докарали!

Последната част бе вярна и накара Антиной да млъкне. Мъртвецът го погледна преценяващо. Виното не спираше да капе от стрелата в гърлото му.

– Очакваш да повярвам, че Майката Земя е изпратила

теб, един обикновен просяк... да проверява нас?

– Бях един от последните, напуснали Епир, преди Портите на Смъртта да се затръшнат! – изсмя се Джейсън. – Видях залата, в която Клитий стоеше под купола надгробни камъни! Минах през покрития с кости и скъпоценности под на Некромантейона!

И това беше вярно. Духовете наоколо се размърдаха и разшумяха.

– Та така, Антиной. – Джейсън посочи с пръст към мъртвеца. – Може би *ти* си този, който трябва да обясни с какво е заслужил доверието на Гея. Защото наоколо виждам само мързеливци, които се тъпчат и не си помръдват и пръста, за да помогнат във войната. Това ли трябва да кажа на Майката Земя?

С крайчеца на околото си Джейсън видя как Пайпър му се усмихва одобрително, преди отново да върне вниманието си към един греещ лилав дух, който се мъчеше да я накара да седне в скута му.

Антиной обгърна с ръка ножа, който Джейсън бе забил в масата, след което го изтегли и разгледа острието.

– Ако наистина те праща Гея, трябва да знаеш, че изпълняваме заповедите ѝ. Издадени лично от Порфирион. – Антиной прокара длан по ножа си. Вместо кръв от раната потече прах. – Предполагам, че познаваш Порфирион?

Джейсън едвам сподави гаденето си. Познаваше Порфирион отлично от битката си във Вълчия дом.

– Знам го, естествено. Царят на гигантите, зелен на цвят, дванайсет метра висок, с бели очи и плитки, натъпкани с оръжия. Доста по-впечатляващ е от *теб*.

Реши да спести това, че при последната си среща с царя на гигантите бе пуснал гръм отгоре му.

Антиной остана без думи, но плешивият му приятел Евримах постави ръка върху рамото на Джейсън.

– Спокойно, приятелче! – Евримах вонеше на развалено вино и изгорели жици. Призрачното му докосване накара Джейсън да настръхне целия. – Сигурен съм, че никои не е поставял под въпрос пълномощията ти. Просто щом си говорил с цар Порфирион в Атина, *знаеш* защо сме тук. Уверявам те, че стриктно изпълняваме заповедите му!

Джейсън се помъчи да сподави изненадата си. *Порфирион бе в Атина!*

Гея бе обещала да изтръгне боговете до корен. Хирон, наставникът на Джейсън в лагера на нечистокръвните, бе предположил, че това означава, че гигантите ще се помъчат да пробудят Гея в истинската планина Олимп. Но сега...

– Акрополът – каза Джейсън. – Най-древният от храмовете на боговете, в сърцето на Атина. Там ще се пробуди Майката Земя.

– Ами разбира се! – разсмя се Евримах. Раната на гърдите му издаде звук все едно делфин се секне. – И за да стигнат до там, геройчетата ще трябва да минат през морето, нали така? Сами знаят, че на земята е опасно...

– Значи ще минат през този остров – допусна Джейсън.

Евримах кимна доволно и отдръпна ръка от раменете на Джейсън, след което потопи пръст във виното си.

– И ще трябва да направят избор.

Той нарисува брега на Гърция върху покривката, а червеното вино заблестя неестествено срещу дървото. Начерта Гърция като зле направен пясъчен часовник – една голяма буца за северната част и още една под нея,

почти толкова голяма, за полуостров Пелопонес. Между тях имаше тънка морска линия – Протоците на Коринт.

Но Джейсън нямаше нужда от този чертеж. През последните няколко дни той и екипажът бяха наизустили морските карти.

– Най-прекият път – продължи Евримах – е на изток оттук, през Протоците на Коринт. Но там...

– Достатъчно! – намеси се Антиной. – Много говориш, Евримах.

Духът сякаш се обиди.

– Нямаше да му кажа всичко! Само за армиите циклопи по бреговете, бурите във въздуха и сладките морски чудовища по вълните, които Кето лично подготви. И, разбира се, ако корабчето им стигне Делфи...

– Идиот! – Антиной се стрелна напред и хвана духа за китката. Тънък слой прах блисна по ръката на призрака.

– Не! – изпищя Евримах. – Моля те! Аз просто...

Духът продължи да пищи, докато прахта покриваше тялото му като черупка, а след това се разпука, оставяйки след себе си купчинка пясък.

Евримах си бе отишъл.

Антиной се отпусна назад на стола и изтупа ръцете си. Останалите женихи го наблюдаваха напрегнато.

– Прощавай, драги Ир – усмихна се студено мъртвецът. – Това, което трябва да знаеш, е, че всички пътища към Атина са добре охранявани. Героите трябва или да рискуват през Протоците, където ги чака сигурна смърт, или да обиколят цял Пелопонес, където не е много по-добре. Така или иначе, няма да оцелеят, за да направят верния избор. Стигнат ли Итака, ще разберем. Ще ги спрем още тук и Гея ще осъзнае колко сме ѝ нужни. Предай това съобщение на царя в Атина.

Сърцето на Джейсън бясно затуптя. Никога не бе виждал нещо подобно на земната черупка, с която Антиной смачка Евримах. Не искаше да знае как би действала на полубог.

Освен това Антиной изглеждаше сигурен, че може да засече *Арго II*. Магията на Хейзъл явно замъгляваше кораба, но нямаше как да знаят докога ще издържи това.

Ала Джейсън вече имаше информацията, която му трябваше. Целта им бе Атина. По-безопасният път – или поне по-малко невъзможният – бе този на юг. Днес бе двацети юли. Имаха дванайсет дни преди Гея да се пробуди на първи август, по време на древния Пир на Надеждата.

Джейсън и приятелите му трябваше да оцелеят дотогава.

Нещо обаче го смути – ледено предчувствие, че още не е чул най-лошото.

Евримах бе споменал Делфи. Джейсън се бе надявал да посетят древния храм на Оракула, за да научи нещо за бъдещето си. Ако там обаче имаше чудовища...

Той избута подноса с храна.

– Звучи сякаш всичко е под контрол, Антиной. Дано да е така, иначе лошо ти се пише. Тези герои не са безопасни. Успяха за затръшнат Портите на Смъртта. Ами ако успеят да се промъкнат покрай теб и да се доберат до Делфи?

– Лошо за тях тогава – изсмя се Антиной. – Храмът в Делфи вече не е под контрола на бог Аполон.

– Ясно. А ако тръгнат по дългия път покрай Пелопонес?

– Много се притесняваш. Тези пътувания изобщо не са безопасни за героите, пък и са прекалено дълги. Освен

това Виктория вилнее в Олимпия. Докато това е така, няма начин героите да спечелят тази война.

Джейсън не разбра и това, но кимна.

– Отлично. Ще докладвам на цар Порфирион. Благодаря за... обяда.

– Почакай – обади се от фонтана Майкъл Варус.

Джейсън сподави проклятие. Искаше да избегне мъртвия претор, но Варус приближи, обграден от бледа аура. Дълбоките му очи приличаха на дупки към подземното царство. На кръста му висеше гладиус от имперско злато.

– Трябва да останеш – настоя Варус.

– Какъв ти е проблемът, легионерче? – погледна го ядосано Антиной. – Да се маха, щом иска! Старият Ир смърди!

Останалите духове се изкикотиха нервно. Пайпър погледна притеснена към Джейсън от другия край на двора. Почти до нея, Анабет внимателно взе ножа от най-близката чиния с месо.

Варус постави ръка върху дръжката на меча си. Въпреки жегата, нагръдникът му бе целият замръзнал.

– На два пъти изгубих кохортата си в Аляска. Веднъж приживе, втори път след смъртта си. Заради един *грекус* на име Пърси Джаксън. И все пак аз съм още тук, за да служа на Гея. Знаеш ли защо?

– Инат? – преглътна Джейсън.

– Това място е прокълнато от копнеж – отвърна Варус. – Всички ние сме тук не само заради силата на Майката Земя, а и заради собствените си желания. Алчността на Евримах. Жестокостта на Антиной.

– Ласкаеш ме – прошепна мъртвецът.

– Омразата на Хасдрубал – не му обърна внимание

Варус, – горчивината на Хипий. И не на последно място, моята амбиция. Но теб, Ир? Какво те доведе тук? За какво може да копнее един просяк? Дом, може би?

Джейсън усети чувството, което изпитваше преди началото на гръмотевична буря.

– Трябва да вървя – каза той. – Имам съобщения да нося!

Но Майкъл Варус изтегли меча си.

– Знаеш ли кой е баща ми? Янус, двуликият бог, онзи, който повелява началото и края на всяко начинание. Той ме е дарил със силата да виждам през всяка маска. Знаеш ли, Ир, защо сме толкова сигурни, че героите не могат да минат покрай нас?

Джейсън изброи наум всичките известни му латински ругатни. Опита се да пресметне колко време ще му трябва да взриви сигналната бомба. Надяваше се да спечели достатъчно време на момичетата да потърсят подслон, преди мъртвите да го заколят.

– Виж – обърна се той към Антиной, – ти ли си шефът тук, или не? Дръпни каиша на римлянчето.

– Ах – въздъхна мъртвецът и стрелата в гърлото му изтрака, – но това е толкова вълнуващо! Продължавай, Варус.

Мъртвият претор вдигна меча си.

– Нашите желания ни издават. Те показват кои сме всъщност. Някой е дошъл за теб, Джейсън Грейс.

Тълпата зад Варус се раздели. Сияйният дух на жена излезе напред и Джейсън се почувства все едно вече е станал на прах.

– Милото ми момче – прошепна духът на майка му, – най-после се върна у дома.